

Nr 10.

Ankom till riksdagens kansli den 17 augusti 1914 kl. 6 e. m.

Första kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 10 i anledning av andra kammarens beslut rörande väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t angående ändring i det uti gällande förordning angående eldfarliga oljor m. m. upptagna stadgande om vilka oljor skola räknas till eldfarliga.

Med hänvisning till motiveringen i motion nr 254 i andra kammaren vid 1914 års första lagtima riksdag har herr Röing i en inom samma kammare väckt motion, nr 30, hemställt, att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om vidtagande av sådan ändring i Kungl. Maj:ts nådiga förordning angående eldfarliga oljor m. m., att den nuvarande bestämmelsen om eldfarlighetsgränsen ändras så, att denna gräns från + 40 grader C nedsättes till + 26 grader C och att i övrigt må vidtagas de ändringar i förordningen, som till följd härav kunna anses påkallade.

Motionen.

Andra kammarens tredje tillfälliga utskott, till vilket motionen hänvisats, har i sitt utlåtande nr 6 hemställt, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, ej mindre att Kungl. Maj:t vid utfärdande av ny förordning angående eldfarliga oljor icke måtte höja den i nuvarande förordning bestämda flammingspunkten + 40° C, än även att Kungl. Maj:t därvid ville taga under överbäggande huruvida icke flammingspunkten lämpligen kunde nedsättas, exempelvis till + 26° C.

Andra kam-
marens ut-
skott.

Andra kammaren har bifallit sitt tillfälliga utskotts hemställan; och har sedermera första kammaren, som delgivits beslutet, remitterat ärendet till förberedande behandling av sitt andra tillfälliga utskott.

Andra kam-
marens be-
slut.

I fråga om den motivering, motionären och andra kammarens utskott anfört till stöd för sin hemställan, hänvisas till andra kammarens tredje tillfälliga utskotts utlåtande nr 6.

Utskottet.

Utskottet vill till en början hänvisa till tvenne av inspektören för eldfarliga oljor upprättade och utskottet delgivna promemorior i ämnet, fogade vid utlåtandet såsom bilagor. Den första av dessa innehåller en jämförelse mellan gällande bestämmelser och de föreslagna, såvitt dessa avse innehav av eldfarliga oljor; den andra innefattar en kort översikt av motsvarande bestämmelser i utlandet. Utskottet har dessutom i ärendet hört vederbörande föredragande i kommerskollegium.

Till fullständigande av dessa uppgifter i fråga om utlandets författningsbestämmelser anser utskottet sig böra nämna, att enligt vad till utskottets kännedom kommit, den engelska lagstiftningen på området — varför redogörelse lämnats på sid. 20 i andra kammarens utskottsutlåtande — jämväl omfattar förordningar av lokal innebörd. Dessa författningar innefatta varierande säkerhetsföreskrifter. För närvarande arbetar man emellertid på att bringa lysoljelagstiftningen i England i överensstämmelse med föreskrifterna i andra länder.

Enligt nu gällande författning — kungl. förordningen angående eldfarliga oljor och vissa andra därmed jämförliga vätskor den 26 november 1875 — hänföras under förordningens bestämmelser alla flytande kolväten, vilka vid en värmegrad av + 40 å Celsii termometer eller därunder avgiva antändbar ånga. Till första klassen, eller *mycket eldfarliga* oljor, för vilka särskilt stränga föreskrifter gälla, räknas de, som vid + 22 gr. C. eller därunder avgiva antändbar ånga. Övriga eldfarliga oljor hänföras till andra klassen och kallas *mindre eldfarliga*. Den värmegrad, vid vilken oljan börjar förgasas och sålunda avgiva antändbar ånga, benämnes dess flampunkt.

Med stöd av ett utav särskilda sakkunniga inom civildepartementet utarbetat betänkande den 7 mars 1908 har kommerskollegium den 6 maj 1913 avgivit förslag till ny förordning angående eldfarliga oljor, i vilket bland annat påyrkats höjande av den övre eldfarlighetsgränsen för oljor av andra klass till + 55 gr. C. Härigenom skulle de bestämmelser i restriktivt hänseende, som förordningen angående eldfarliga oljor innefattar, komma att gälla *alla* hittills i handeln förekommande lysoljor, varemot enligt nu gällande förordning lysoljor med något högre flam-

punkt än + 40 gr. C. — däribland den av The Standard Oil Company allmänt i marknaden förda fotogensorten Water White — icke falla under några som helst normerande bestämmelser i fråga om forsling, lagring, förvaring och distribution m. m.

Det torde dock enligt utskottets förmenande kunna ifrågasättas, huruvida den en gång av känd tillfällig anledning valda gränsen mellan eldfarliga oljor av andra klass och icke eldfarliga oljor är praktiskt hållbar. Ty det kan icke sägas, att eldfarligheten absolut upphör vid en viss flampunkt, om den ock minskas, ju högre denna punkt ligger. Eldfarligheten beror ej heller väsentligen därpå, att oljan lätt kan antändas genom att den vid viss temperatur avgiver antändbar ånga utan därpå, att vid inträffande eldsolycka i en byggnad ett mindre väl förvarat oljeupplag i byggnadens närhet fattar eld och den brinnande oljan därifrån utbreder förödelse runt omkring å ett tätt bebyggt område samt vållar stora svårigheter vid eldsläckningen. I detta avseende kan en olja med högre flampunkt vara icke mindre farlig än en med lägre, ehuru förstnämnda olja av gällande författning icke hänförts till de eldfarliga.

Med hänsyn härtill har också försäkringsbolagens tarifförening i sina försäkringsvillkor föreskrivit, att i fråga om samtliga från mineralriket sig härledande lys- och motoroljor, som ej tillhöra första klassens eldfarliga oljor — således även oljor med en flampunkt av över + 40 gr. C. — gällande förordnings bestämmelser om andra klassens eldfarliga oljor skola noggrant tillämpas. I vissa städers brandordningar ha ock sådana försiktighetsåtgärder föreskrivits även beträffande oljor med högre flampunkt än + 40 gr. C. I stor utsträckning ha sålunda de restriktioner, som innefattas i kommerskollegii förslag till ny förordning om eldfarliga oljor, redan vunnit tillämpning i landet, åtminstone i tätare bebyggda samhällen, där sådana restriktioner bäst behövas. Vad angår tillåten maximikvantitet oljor i förråd och upplag gäller detta t. o. m. i strängare grad än kollegii förslag innebär, enär detta förslag avser att medgiva innehav av större mängder eldfarlig olja än den nu gällande förordningen tillåter.

Såsom ett vägande skäl för att flampunkten hos de oljor, som utan särskild kontroll få i allmän köpenskap handhavas och förvaras, kan utan betänklighet och risk snarare sänkas än höjas, ha motionären och andra kammarens utskott framhållit, hurusom statistiken alltifrån gällande författnings tillkomst utvisar, att ingen eldsolycka förekommit enbart i lysoljelager. De hava dessutom gjort gällande, att där eldsvådor uppstått i större förråd och vid handel med lysoljor, dessa eldsolyckor väsentligen orsakats av oförsiktigt handhavande av oljor hörande till första

klassen. Häremot kan den invändningen göras, att detta förhållande nog i hög grad har sin grund i kommunala myndigheters vaksamhet och i försäkringsbolagens försiktighetsåtgärder att i sina försäkringsvillkor komplettera och skärpa författningens föreskrifter. Och om än statistiken skulle obesträtt kunna visa, att nuvarande bestämmelser om en övre eldfarlighetsgräns vid + 40 gr. flampunkt icke medfört några större vådor, så finnas dock i vårt land med dess många städer och stadsliknande samhällen, vilka till större eller mindre delen bestå av trähus, ingen som helst erfarenhet att åberopa, att ej risken för eldfara ökas genom en sänkning av flampunkten till exempelvis + 26 gr. C. Härom har nämligen andra kammaren för sin del beslutat göra framställning.

Såsom ett avgörande skäl för att ingen höjning utan snarare en sänkning av flampunkten bör komma i fråga, anföres i motionen och andra kammarens utskottsutlåtande, att lysoljorna skulle fördyras genom de föreslagna bestämmelserna. Vid närmare granskning torde man dock finna, att de anordningar, som föreskrivas för en rationell och mera betryggande förvaring av mindre eldfarliga oljor, äro ganska enkla och föga kostsamma. Sådana åtgärder ha för övrigt redan rätt allmänt vidtagits i eget intresse av förrådsinnehavarna själva, även där icke ett stadssamhälles brandordning eller försäkringspolisens assurancesvillkor föranlett därtill.

Vad som kan påverka prissättningen i en för den konsumerande allmänheten gynnsam eller ogynnsam riktning, beror nog i mycket ringa mån på en och annan såsom nödig ansedd men för handeln föga betungande föreskrift i fråga om vissa brännbara vätskors förvaring och försiktiga handhavande i övrigt. Det, som härvidlag blir avgörande, är, att fri konkurrens i görligaste mån upprätthålles å oljemarknaden i landet. Detta synes utskottet bäst kunna ske genom likställighet i kontrollbestämmelserna för de olika oljeleverantörernas varor. För närvarande drabbas den amerikanska trustens flesta lysoljor icke av de restriktioner, som träffa de ryska, österrikiska och rumäniska lysoljorna. Dessas flampunkt är nämligen betydligt lägre än + 40 gr. C. För en del österrikiska oljor uppgår flampunkten till + 24 å + 26 gr. C. Det är tydligt, att detta förhållande försvagar de europeiska oljeimportörernas konkurrensförmåga gent emot den amerikanska sammanslutningen. Kan det därför ur säkerhetssynpunkt ej anses tillrådligt att åvägabringa likställighet i konkurrensavseende mellan olika länders oljeimportörer genom att sänka gränsen mellan eldfarliga och icke eldfarliga oljor, så att alla lysoljor hänföras till de senare och således icke underkastas några som helst kontrollföreskrifter, finnes ingen annan utväg öppen

för att kunna till fromma för konsumenterna främja konkurrensen än att genom höjning av den övre eldfarlighetsgränsen, så att denna kommer ovanför alla lysoljors flampunkt, göra alla i handeln förekommande lysoljor likställda.

Trustkommitterade hava i sitt yttrande över kommerskollegii förslag — ehuru med viss reservation — förordat den motsatta vägen. Kommitterade medgiva dock, att den synpunkten varit för dem ensam bestämmande, att icke en för den stora allmänheten viktig förbrukningsartikel må fördyras genom restriktiva bestämmelser, som kunna tänkas komma att utöva sådant inflytande på handeln inom Sverige med av förslaget berörda oljor, att möjligheterna till fri konkurrens mellan olika producenter på området minskas. Kommitterade hava således, enligt vad de uttryckligen medgivit, icke velat ingå på lagförslagets berättigande ur säkerhetssynpunkt.

Utskottet anser sig ej heller kunna närmare ingå på denna tekniska fråga, varom t. o. m. sakkunnige tvista. Detta synes åtminstone framgå av ett såsom bilaga till den i andra kammaren väckta motionen fogat utlåtande av handelskemisten John Landin. Principiellt sett synes det dock utskottet icke tillrådligt att bekämpa en trust genom att borttaga av den tekniska sakkunskapen såsom nödiga ansedda säkerhetsföreskrifter. Andra medel böra i detta avseende anlitas. Och en sådan utväg står här i landet öppen, vilken tillika är av stor nationalekonomisk betydelse, nämligen att med kraft verka för, att svensk sulfitsprit och skifferolja i stor utsträckning komma att ersätta den utländska oljan vid såväl belysning som motordrift. Härigenom skulle ock vårt land bliva säkerställt i fråga om tillgång på brännbara vätskor till lyse och driftenergi, ifall oljeimporten avstänges genom internationella förvecklingar.

Andra kammarens utskott uppger i sin motivering, att The Standard Oil Company i konkurrensyfte vidtagit en mängd dyrbara åtgärder för sina oljors förvaring, transport och distribuering, särskilt med hänsyn till en väntad skärpning av den svenska förordningen angående eldfarliga oljor av den art, att den amerikanska trustens lysoljor skulle komma under författningens bestämmelser. Då denna trust svårligen torde kunna i förväg veta, i vilken riktning den svenska lagstiftningen på detta område slutligen kommer att gå, synes det antagandet föga sannolikt, att trusten just av sådan anledning underkastat sig dessa uppoffringar för ordnande av sin oljehandel. Liknande åtgärder ha även vidtagits i andra länder, där ingen ny lagstiftning i anförda avseende varit att motse, och där konkurrensförhållandena ställa sig

annorlunda än i Sverige. Dessa rationella åtgärder, som tillika innebära en hög grad av säkerhet mot eldfara, hava efter allt att döma vidtagits i främsta rummet av direkt ekonomiska skäl i avsikt att göra oljornas transport, lagring samt fördelning till kunderna i längden billigare. Särskilt har detta funnits lönande därigenom, att i dessa förråd någon nämnvärd avdunstning, läckage och försämring av oljan icke kan ske. Även andra oljeleverantörer hava redan följt exemplet och låtit liknande åtgärder komma till utförande, vilka i och för sig icke kunna vålla varans fördyrande.

Då de oljor, som i stora mängder användas av elektricitetsverken till drivande av dieselmotorer för alstrande av elektrisk energi, enligt analyser, varav utskottet tagit del, med något undantag äga en flampunkt av + 50 gr. C. och däröver, samt dessa i cisterner av plåt eller betong förvarade oljor svårligen kunna medföra någon våda vid eldsolycka, i all synnerhet om plåtcisternerna isoleras mot påkänning av uppkommen brandhetta ävensom förses med säkerhetsventiler och åskledare, torde gränsen mellan eldfarliga oljor av andra klass och icke eldfarliga oljor lämpligen kunna sättas vid + 50 gr. flampunkt. Särskilt gäller detta med hänsyn därtill, att flampunkten för i handeln för närvarande förekommande lysoljor ligger under + 50 gr. C. och för Water White-fotogenen varierar mellan + 41 och + 43 gr. C.

En synpunkt åter, som spelat in vid frågan om de nya bestämmelsernas behövlighet — och som utskottet jämväl delar — berör polismyndigheternas möjlighet till kontroll. Man har nämligen hållit före, att då lysoljornas flampunkt betydligt växlar, vore det av vikt att få samtliga inordnade under gällande författning, enär den provtagning, som nu i många fall är nödvändig för flampunktens bestämmande, då kunde bortfalla.

Internationella hänsyn på detta område synas jämväl böra tillmätas betydelse. I denna del får utskottet hänvisa till ett av den internationella petroleumkommissionen i Karlsruhe angående det svenska författningsförslaget avgivet, den 24 juni 1914 dagtecknat yttrande. I detta yttrande säger sig petroleumkommissionen — vars ändamål är att såvitt möjligt åstadkomma enhetlighet i de olika ländernas lagstiftning angående eldfarliga oljor — på anförda grunder anse en övre eldfarlighetsgräns av + 55 gr. för eldfarlig olja av andra klass för Sveriges vidkommande vara att föredraga framför den i vårt land nu gällande eldfarlighetsgränsen. Utskottet har också inhämtat, att ifrågasvarande svenska författningsförslag icke varit utan inflytande vid de i

Tyskland pågående arbetena för åstadkommande av en ny enhetlig förordning i ämnet.

Vid den slutliga prövning av kommerskollegii förslag till förordning angående eldfarliga oljor, Kungl. Maj:t kommer att företaga, bliva ock de särskilda synpunkter beaktade, som framlagts i till Kungl. Maj:t inkomna yttranden, och särskilt komma utan tvivel handels och konsumenternas berättigade intressen att därvid, såvitt möjligt, tillgodoses.

Utskottet vill därför såsom sin mening uttala, att det synes föga lämpligt att i denna fråga genom en riksdagsskrivelse utöva påtryckning på Kungl. Maj:t, då inga nya och andra saksål kunnat för frågans bedömande inom riksdagen angivas än dem, som redan till Kungl. Maj:t framförts genom sakkunniges utlåtanden samt i avgivna yttranden från myndigheter, handelskorporationer och andra intressenter.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att första kammaren icke måtte biträda andra kammarens beslut i ärendet.

Stockholm den 18 augusti 1914.

På utskottets vägnar:

LUDVIG DANSTRÖM.

Reservation

av hr *Rosén*, som ansett, att utskottet bort hemställa,

att första kammaren måtte biträda andra kammarens i ärendet fattade beslut.

Vid detta ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit: herrar friherre *Fabian De Geer* *), *Danström*, *Rosén*, greve *Spens* *), *Forssman*, *Klefbeck* och *Tisell* *).

---

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Bil 1.

Orsaken varför man från sakkunnigt håll föreslagit en höjning av flampunkten till + 55° C har i första hand varit den, att det i praktiken visat sig vara förenat med stora svårigheter att utöva en tillräckligt effektiv kontroll över sådana lysoljor, som enligt gällande förordning räknas till eldfarliga oljor.

Vidare har inrangerandet av samtliga lysoljor under förordningen haft till syfte att möjliggöra en mera vittgående konkurrens genom införandet av lysoljor av lägre flampunkt, exempelvis de österrikiska.

En höjning av flampunkten har å andra sidan haft till naturlig följd en hel del lindringar i föreskrifterna för innehav, förvaring och transport av eldfarliga oljor, och äro härutinnan de föreslagna lindringarna så liberalt tilltagna, att man näppeligen kan tala om några restriktiva bestämmelser för sådana lysoljor, som för närvarande falla utanför förordningen.

Anmärkas bör, att brandförsäkringsbolagen icke göra någon skillnad mellan eldfarliga och icke eldfarliga oljor, utan behandla samtliga lysoljor efter en och samma tariff.

I riksförbundets skrivelse framhålles, att orsaken varför minuthandeln med de med petroleum framställda lysoljekvaliteterna, vilka så gott som uteslutande föras å den svenska marknaden (s. k. Water White m. fl.) kunnat fungera såsom hitintills skett, varit beroende därpå, att lysoljor av antydde kvaliteter ej räknats såsom eldfarliga oljor, varför det stått återförsäljaren i minut öppet att för varje belynings-säsong hemtaga och utan särskilt betungande villkor lägga på lager hela det kvantum han under säsongen kunnat avyttra, samt vidare att, därest det föreliggande förslaget bliver upphöjt till lag, detaljhandelsidkare för att kunna för varje lysoljesäsong upplägga erforderliga lager skulle behöva anlägga upplag eller förråd, vilka skulle medföra så avsevärda kostnader, att dylika anläggningar måste influera på detaljpriset.

Vilka äro då de olägenheter och betungande kostnader, som skulle bli följderna av den föreslagna flampunktshöjningen? Av nedanstående schema, vilket upptager en jämförelse mellan de kvantiteter eldfarlig olja, som må innehavas enligt nu gällande förordning och enligt det föreliggande förslaget, torde tillräckligt tydligt framgå, att de i skrivelsen framhållna farhågorna äro helt och hållet uppkonstruerade.

Innehav av eldfarliga oljor.

Gällande bestämmelser:

Av kommerskollegium föreslagna bestämmelser:

A. Utan föregående anmälan:

I stad eller köping:

I stad eller köping:

41 kg., därav 5,5 kg. av 1:sta klass.

150 kg. av 2:dra klass och 10 kg. av 1:sta klass.

På landet:

207 kg., därav 18 kg. av 1:sta klass.

På landet:

300 kg. av 2:dra klass och 20 kg. av 1:sta klass.

B. Efter föregående anmälan:

För minuthandel:

a) *Mindre förråd:*

620 kg., därav 55 kg. av 1:sta klass.

I vanlig handelslokal:

2,000 kg. av 2:dra klass, därest tank-system användes, eljest 600 kg. av 2:dra klass eller 300 kg. av 2:dra klass och 50 kg. av 1:sta klass.

b) *Större förråd:*

2,047 kg., därav 370 kg. av 1:sta klass.

I därför inrättad handelslokal:

3,000 kg. av 2:dra klass eller 1,500 kg. av 2:dra klass och 150 kg. av 1:sta klass.

Mindre förråd:

1,500 kg., därav 150 kg. av 1:sta klass.

Större förråd:

10,000 kg. av 2:dra klass eller 1,000 kg. av 1:sta klass.

C. Efter tillstånd.

Enskilt förråd:

1,030 kg., därav 130 kg. av 1:sta klass.

Mindre upplag:

250,000 kg., därav 7,000 kg. av 1:sta klass.

Större förråd för minuthandel:

4,084 kg., därav 734 kg. av 1:sta klass.

Större upplag:

Obegränsad kvantitet.

Mindre upplag:

146,550 kg. av 2:dra klass eller, om även 1:sta klass olja ingår, 73,275 kg., därav 12,825 kg. av 1:sta klass.

Större upplag:

Obegränsad kvantitet.

Såsom av ovanstående schema framgår, får en minuthandlare i sådan handelslokal, som är inrättad med eldsäkra väggar och tak samt för oljan ogenomträngligt golv, innehava intill 3,000 kilogram, d. v. s. 3,750 liter eldfarlig olja av andra klass och i annan handelslokal intill 2,000 kilogram, d. v. s. 2,500 liter dylik olja, därest

Bihang till senare riksdagens protokoll 1914. 12 saml. 2 avd. 10 häft. (Nr 10.) 2

den förvaras i de numera i stor utsträckning använda plåtbehållarna. Han må antingen i källare med eldsäkra väggar och tak eller i plåtskjul eller å inhägnad lagerplats efter enbar *anmälan* hos vederbörande myndighet dessutom innehava intill 10,000 kilogram, d. v. s. 12,500 liter lysolja under iakttagande av, att lagerplatsen eller plåtskjulet ligger på 10 meters avstånd från byggnad. Önskar han innehava mindre upplag, d. v. s. intill 250,000 kilogram, eller 312,500 liter lysolja, skall ansökan inlämnas till vederbörande myndighet. Han behöver emellertid ej, därest han icke anser det vara med sin fördel förenat, uppföra cistern eller upplagsmagasin, utan kan upplägga faten på en inhägnad lagerplats, i stad 50 meter från byggnad och på landet 20 meter från sådan. Det samma gäller större upplag, d. v. s. obegränsad kvantitet lysolja, blott med den skillnad, att magasin, cistern eller lagerplats förlägges i stad 100 meter från byggnad och på landet 50 meter från sådan. Undantag från här ovan stadgade avståndsbestämmelser må dessutom kunna medgivias, därest synnerligen gynnsamma terrängförhållanden eller särskilt viktagna skyddsanordningar föreligga.

Vad cisternanläggningar beträffar, erfordras dessutom ej längre omvallning, då fråga är om eldfarlig olja av andra klass.

Det synes, som om här ovan anförda bestämmelser för minuthandlare ej på något sätt kunna anses betungande för handeln med lysoljor.

Bil. 2.

Klassificering av eldfarliga oljor i en del länder.

Tyskland: För Tyskland finnes ännu ingen enhetlig förordning, men väl förslag till sådan. I detta förslag, vilket har stor likhet med förordningen för Berlins Landespolizeibezirk av den 3 mars 1906, räknas till eldfarliga oljor: råpetroleum och dess destillationsprodukter (lättkokande oljor, lysoljor och lätta smörjoljor), av brunkolstjära beredda flytande kolväten samt skifferoljor, för så vitt dessa vätskors flammningstemperatur understiger $+ 140^{\circ} C$, och indelas oljorna i tre klasser:

1:sta klassen: oljor med flammningstemperatur intill $+ 21^{\circ} C$;

2:dra klassen: oljor med flammningstemperatur $21^{\circ} C - 65^{\circ} C$;

3:dje klassen: oljor med flammningstemperatur $65^{\circ} C - 140^{\circ} C$.

Österrike: Enligt förordning av den 23 januari 1901 räknas till eldfarliga oljor: råpetroleum och dess destillationsprodukter (petroleumeter, gasolin, benzin, ligroin, neolin, nafta, renad petroleum, smörjoljor o. s. v.), destillationsprodukter av ozokerit (jordvax), bergtjäror, skiffer, brunkol och stenkol, samt indelas i 2 klasser, varvid oljor, som avgiva antändbara ångor vid $+ 21^{\circ} C$ räknas till 1:sta klass, alla övriga till 2:dra klass.

Ungern: Förordning för förvaring och transport av *alla antändbara mineraloljor* av den 20 maj 1870. Någon klassindelning eller övre gräns anges ej.

Rumänien: Förordning av den 5 december 1892. Råpetroleumets destillationsprodukter indelas i 4 grupper.

Den 1:sta gruppen omfattar de lätt exploderande och samtidigt antändbara destillaten, den 2:dra gruppen petroleumers destillationsprodukter, som äro svårt antändbara, de s. k. lysoljorna, den 3:dje gruppen bilda de nästan icke antändbara petroleumprodukterna, vaselinolja och smörjolja och den 4:de gruppen paraffin och goudron.

Belgien: Förordningarna av den 2 augusti 1862 och 29 november 1863 äro i huvudsak ännu gällande. Någon klassindelning finnes ej. Alla lysoljor falla under förordningen. För minuthandlare erfordras endast *anmälan*, om kvantiteten lysolja ej överstiger 300 liter, utöver denna kvantitet fordras tillstånd.

Holland: Förordning från 1875, därjämte flera transportförordningar av senare data.

Petroleumprodukterna indelas i två klasser, varav till 1:sta klass räknas sådana, som avgiva antändbara ångor under $+ 21^{\circ}$ C och till andra klass alla övriga.

Italien: Petroleumprodukterna indelas i tre klasser:

1:sta klass, sådana, som avgiva antändbara ångor enligt Abels metod vid $+ 30^{\circ}$ C,

2:dra klass, sådana, som ligga mellan 30° och 100° C och

3:dje klass, brännoljer och smörjoljor över 100° C.

Frankrike: Förordning av den 19 maj 1873 gäller samtliga petroleumprodukter, vilka indelas i två klasser:

1:sta klass, sådana oljor, som flamma vid $+ 35^{\circ}$ C och

2:dra klass, de, som flamma över $+ 35^{\circ}$ C.

Spanien: Liknande klassindelning som i Frankrike.

Förslag till *internationella bestämmelser*:

1:sta klass $+ 21^{\circ}$ C.

2:dra klass $+ 50^{\circ}$ C.

3:dje klass $+ 100^{\circ}$ C.
